Rejtő Jenő

Texas Bill a fenegyerek

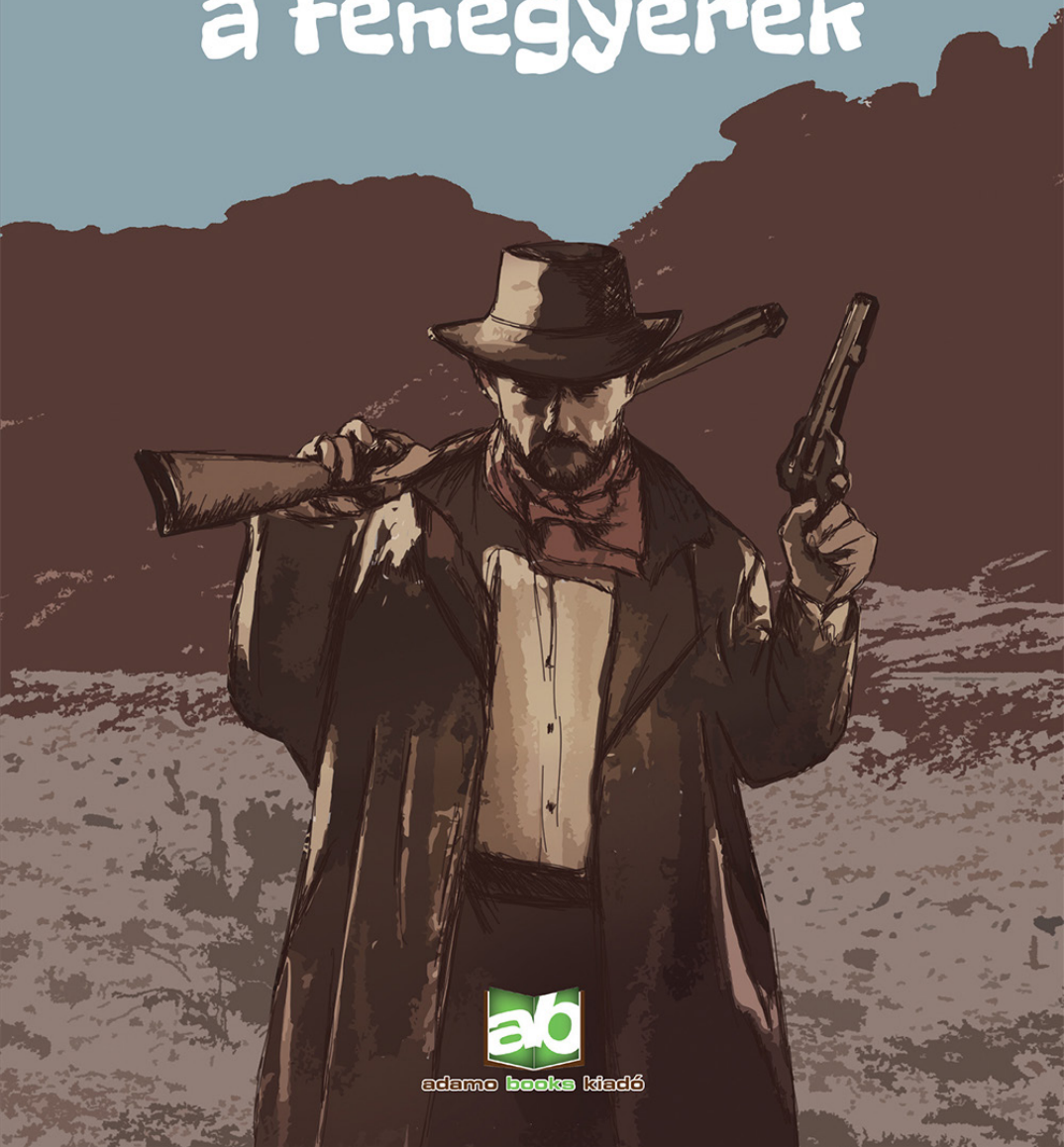

adamo books kiadó

Rejtő Jenő

Texas Bill, a fenegyerek

Kiadó: Adamo Books Kft.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2019

ISBN 978-963-453-638-3

adamo books kiadó

Írta: Rejtő Jenő

Borítót készítette: Ádám Ágnes

Korrektor és szerkesztő: Nemere Ilona

Tördelte: Markó Richárd

TARTALOM

1. fejezet	5
2. fejezet	11
3. fejezet	16
4. fejezet	21
5. fejezet	23
6. fejezet	27
7. fejezet	30
8. fejezet	32
9. fejezet	34
10. fejezet	37
11. fejezet	39
12. fejezet	43
13. fejezet	45
14. fejezet	52
15. fejezet	53
16. fejezet	56
17. fejezet	59
18. fejezet	60
19. fejezet	64
20. fejezet	69
21. fejezet	74
22. fejezet	78
23. fejezet	91
24. fejezet	94
25. fejezet	99
26. fejezet	106
27. fejezet	111

28. fejezet 116
29. fejezet 119
30. fejezet 122
31. fejezet 125
32. fejezet 127
33. fejezet 129
34. fejezet 132
35. fejezet 135
36. fejezet 138
37. fejezet 142
38. fejezet 147
39. fejezet 151
40. fejezet 156
41. fejezet 157
42. fejezet 160
43. fejezet 163
44. fejezet 165
45. fejezet 168
46. fejezet 171
47. fejezet 172

1.

– Bulkin, mennyit adsz a revolverért?…

– Vidd innen. Bolondnak való az ilyen… gyöngyház markolatú fegyver. Az öregapám sem hallotta még.

A pisztoly csakugyan különös egy portéka volt. Legalábbis erre, Nyugaton, Pomacban, a Corner River partján, ahol az emberek nem csecsebecsének hordják magukkal a pisztolyt. Gyöngyházzal díszített, kékesfekete, apró ismétlőpisztoly volt, díszes cirádákkal a csöve körül.

Fred Bulkin igazán szerette kihasználni vendégei gyengéjét, ha ezek egy korty italért, pénz híján, áron alul elkótyavetyélték valamijüket, de ilyen semmirevaló, városi holmit nem tart a házában.

– Szívtelen kutya vagy, Bulkin!

– Csak te ne jellemezz engem, Austin: több vér szárad a kezeden, mint mocsok.

Bátor ember lehetett Bulkin, a vendéglős, ha így mert beszélni Austin Longgal, mert ez közel két méter magas, széles vállú vasgyúró volt, olyan arccal, amilyent csak álmában lát az ember, amikor sokat vacsorázott. A durva, korlátolt, nyers vadság ült minden vonásán.

Bulkin nem volt gyáva, de ezzel az emberrel szemben mégis szelídebb lett volna, ha nem bízik kivételes helyzetében, amelyet mint Pomac városka vendéglőse élvezett a hegyvidék legrettegettebb rablóival szemben is.

– Kár a fáradságért, Austin. Hitelt nem kapsz, és ez a vacak sem kell. Pont!

– Te kutya! Tudod, hogy itt vesztettem el minden pénzemet, a te átkozott ruletteden, egy korty italt csak adhatsz kétszáz dollárért, te ördögök nagyapja…

– Nem adok. Te talán sajnáltál volna, ha nyersz?

A helyiségben négy vendég ült, akik közömbösen beszélgettek, és a kocsmáros is egykedvűen nézett az óriásra. Ez a flegma teljesen kihozta Austint a nyugalmából.

– Mi?! – bömbölte. – Ti mulattok rajtam? Hát azt hiszitek, mert pomaci polgárok vagytok, azért már mindent lehet?!!!

– Verekedni akarsz? – kérdezte Bulkin.

– Semmi közöd hozzá!… – És a vendégekhez fordult. – Szétlapíthatnálak benneteket egy kézzel, és meg is teszem, ha Austin Long barátságáért nem fizettek egy pár korty italt, ti elhízott, gyáva kutyák.

Az alkohol utáni vágytól szinte elvesztette az eszét. Vérben forgott a szeme, és félig nyitott szájjal lihegett.

Az egyik vendég felállt, és az ajtó felé tekintett.

Többen a lábuk felé pislogtak, mint akik az asztal alá készülnek.

– Csak tessék! – mondta Bulkin. – Verekedhetsz, de kíváncsi vagyok, mit szól majd a Lord, ha te megszeged az ígéretét, amely Pomac lakosaival szemben köti…

– Ki?…

Egy másodpercig ostobán nézett.

– Elég volt ebből – kiáltotta az egyik vendég –, megmondjuk a Lordnak, hogy fütyülsz az ígéretére.

Austin hatalmas vállai közé húzta a nyakát, és zavartan mondta:

– Hát… tréfálni sem lehet… veletek?… Kit bántottam én már Pomacban? – Az óriás csodálatos módon megszelídült a Lord nevének puszta említésére. – Te tudod, Fred… – hebegte.

– Azt tudom, hogy mocskos kötekedő, rabló vagy! – vágott a szavába Bulkin, a megnyugodott emberek visszatérő erélyével. – Nem tűrjük tovább a durvaságaidat. Mindenki tudja az Államokban, hogy Pomacot a Lord kivételes helynek tekinti…

– Hát… hát… – dörmögte a megjuhászkodott óriás – majd máskor jobban vigyázok… Na…

– Ajánlom is – vetette oda hetykén a cingár lótenyésztő, akit Austin egyik tenyerével könnyedén elintézhetett volna. – Nem szeretjük az ilyesmit.

– Csak egy korty italt akartam ezért a pisztolyért… Vessük ki kockán, és ha vesztettem, tied a pisztoly. Ha nyerek, akkor adsz érte négy pohár whiskyt…

A kocsmáros köpött.

– Nem foglalkozom ilyen üzletekkel.

– Én tartom!

Új vendég volt a közbeszóló. Csendben jött be, és hallotta az óriás utolsó szavait.

– Tartom! Ha nyerek, enyém a pisztoly, ha veszítek, rendelhet a számlámra három-négy pálinkát. Come on!

Az új vendég nem lehetett több huszonkét évesnél. Furcsa, szeplős, gyerekes arca egy okos foxterrier kutyára emlékeztette az embert. Cowboy módra öltözött, kissé piperkőcösen. Kockás tarka inge fölé vörös selyemkendőt kötött, és bőr csuklóvédőit nagy ezüstgombok díszítették kézében nagy

karimájú sombrerót tartott és revolvertáskájából egy Colt pisztoly agya kandikált ki.

A hatalmas ember mellett úgy hatott, mint valami gyerek.

– Szóval… maga játszani akar?… kockát?

– Ha fenntartja velem szemben is igen tisztelt ajánlatát, akkor igen.

Austin megvetően végigmérte a mosolygó suhancot.

– Ki maga?

– Nevem Bill.

– Miféle Bill?…

– Texas Bill. Tisztelőim hívnak így. Sok tisztelőm van odaát Texasban, mert kedves és jóindulatú fiú vagyok. Szavamra.

„Ez bolond", gondolták többen is a jelenlevők közül.

Derűs foxi vigyorával, nagy, fekete szemével úgy nézett az állati Austinra, mint aki elismerést vár. De ez csak morgott valamit rosszkedvűen.

– Magát hogy hívják? – kérdezte a fiú.

Austin arca torz vigyorra húzódott. Tudta jól, hogy a nevétől elsápad ez a ficsúr.

– Austin Long vagyok.

Az ifjú azonban nem sápadt el a bandita nevétől.

– Igazán? – kérdezte derülten, udvarias elismeréssel. – A híres rabló? Személyesen?… Örülök, hogy megismerhettem. Hogy van?

– Hogy az a…

De mégsem káromkodott. Az alkoholvágy legyőzte benne a verekedés felgyülemlett szenvedélyét. Pedig valóságos örömmel csapott volna le erre az emberre, hiszen nem pomaci, tehát a Lord ostoba ígérete sem védi. De most első az ital.

– Szóval maga hajlandó kockázni… ebbe… a pisztolyba?…

– Igen… Helyes kis jószág. És én minden hangszert kedvelek. Még az ilyen apró furulyát is.

Valaki nevetett, és ez még jobban felingerelte a rablót.

– Hát rajta…!

Felkapta a bádogpoharakat, megrázta és kiöntötte a kockákat. Kilencet dobott.

– Ügyes dobás – dicsérte Texas Bill. – Azért én mégis nyerni fogok.

– Miért?! – horkant rá remegő orrcimpákkal Austin.

A vidám cowboy megnyugtatóan legyintett:

– Én mindig nyerek… Na, dobjon, kedvesem!…

Hát ezt nem lehet bírni! Úgy érezte, hogy megőrül a fiú szemtelenségétől. Másodszorra hatot dobott, végül nyolcat.

Szép végeredmény.

A másik dob. Fütyörészve veszi fel a poharát. Megrázza, gurít és gyors egymásután háromszor dob, tizenkettőt. Azután hanyagul zsebre teszi a revolvert, és mély részvéttel így szól:

– Még gyakorolnia kell.

Austin szervei összehúzódnak, mint amikor az ugrásra készülő fenevad a távolságot méregeti, amely áldozatától elválasztja.

Valaki idegesen fészkelődött a helyén, és a cingár lótenyésztő gyorsan megnyalta az ajkait. Texas Bill ártatlan mosollyal nézett az óriásra.

Úgy látszik, nem sejti a veszélyt.

– Ne vegye a szívére, öregem – mondja. – Majd megtanítom, hogyan kell ügyesen dobni. Nézze, veszi a poharat…

– Elég volt! – üvöltötte Austin, és kiütötte a kockákat Texas Bill kezéből. – Te piszok! Te csaltál…

– Csakugyan civódni akar?…

– Te!

– Érdemes ezért a semmiségért?

Erre Austin megragadta a fiú nyakát.

„Vége”, gondolták néhányan megdermedve, mert az új vendég rokonszenves volt nekik, és sajnálták.

De mi ez?

A kecses cowboy rúg egyet, és a hatalmas ember hátratántorodik… Azután egy ökölcsapás, és Austin nagy robajjal a földre zuhan. Orrán-száján fröcsköl a vér… Hörögve ugrik fel, és revolvert ránt.

A vendégek eltűnnek az asztal alatt, a vendéglős a bádogpolc mögött… És várnak.

Lövés nem hangzik, csak egy hörgés, egy koppanás és zuhanás…

Ámultan felemelik a fejüket. A vendégek az asztal alól, a kocsmáros a pult mögül. A rabló bezúzott homlokkal hever a földön, mellette a kis pisztoly, amit Texas Bill az utolsó pillanatban hozzávágott olyan sikeresen, hogy éppen fejbe találta Austint.

– Ilyen egy összeférhetetlen, – mondta megbotránkozva. Azután odament az ájulthoz, elvette a pisztolyt és zsebre tette.

2.

– Itt egy pohár whisky – mondta halkan a kocsmáros –, azután igyekezzen az erdőn át Kindlowba jutni, ahol vasútra ülhet, és biztonságba helyezheti a bőrét.

A fiú felhajtotta az italt, és vállat vont.

– Eszem ágában sincs eltávozni olyan városból, ahol pálinkával kínálják az embert.

Az egyik vendég azok közül, akik Austint az orvoshoz cipelték, hogy bekösse a fejét, visszatért.

– Görény Bob már vágtat a Pokolkő felé…

– Mondom, hogy jobb lesz, ha elsiet – fordult Texas Bill felé a kocsmáros. – Ez az Austin a Lord emberei közé tartozik. Azok bizonyára szégyennek tartják, hogy maga elbánt evvel a barommal, és keresni fogják.

Vállat vont.

– Ugyan. Egy csomó banditával még igazán felveszem a harcot.

– Hallott maga már valamit a Lordról?

– Igen. Úgy fél füllel… Valami csirkefogó. Nem?

A kocsmárosnak elállt a lélegzete.

– Ember! Vigyázzon a nyelvére! A Lord ellen senkinek sincs esélye. Én láttam a két szememmel, amikor az „Acél” Jeffet egyetlen ökölcsapással megölte.

– De az is lehet, hogy véletlenül az illetővel éppen akkor végzett a tüdőgyulladás! Eh, hiába traktál elbeszélésekkel! Nem érdekelnek a rablók… Akar megajándékozni még egy pohár pálinkával?

– Hm… nincs pénze?

– Egy fillérem sincs.

– És… mit csinált volna az imént… Ha veszít?

– Én mindig nyerek. Rossz szokás a családban. Egy nagybácsim abban halt meg.

– Hogy nyert?

– Igen. Fogadott valakivel, hogy leugrik a vasúti hídról egy robogó gyorsvonat tetejére. És nyert. Aztán legurult a tetőről.

Lassanként valamennyien ott álltak a fiú körül. A vendéglős whiskyt töltött, és Texas Bill elmesélte egy másik nagybácsija csodálatos történetét, aki a háború alatt Európában küzdött, és egy világhírű festményt hozott magával, amit később vissza kellett adni a Louvre-nak.

Közben a lótenyésztő cigarettáit szívta. Azután elénekelt két spanyol szerenádot, és néhány méter színes pántlikát húzott elő az orrából.

Ezzel a mutatvánnyal nagyon imponált a társaságnak.

– Hová készül? – kérdezte a vendéglős.

– Tolwer-Citybe. Minden évben megnyerem a lovasversenyt. Az is ötszáz dollár.

– Miből él?

– Nem látta?

– Ilyesmivel pénzt keres?

– Hogyne. Tisztességes, derék nyugatiak, ha így elszórakoztatom őket, pénzzel ajándékoznak meg. Még nem akadt olyan zsugori, jellemtelen s piszok emberrel dolgom, akik szórakoztak művészetemen, és utána nem adtak volna semmit… Igazán nem célzás.

Kínos szünet következett. Átkozott ez a Bulkin az örökös kérdezősködésével. A lótenyésztő végül elnevette magát.

– Itt van két dollár, maga szélhámos!

A többiek is összeadtak két dollárt.

Ezután leült, ürücombot rendelt, és evett.

Evés közben is beszélt.

– Miért van az, hogy Pomacban szabadon járnak a rablók? Nincs sheriff?

– Sheriff van, csak bizonyíték nincs. A Lord kivétel nélkül olyan emberekkel dolgozik, akikről még nem derült ki semmi. Austin Longról mindenki tudja, hogy rabló, de az esküdteknek fel kellene őt menteni.

– Hogy csinálják ezt? – érdeklődött Bill, és olyan húsdarabot tett a szájába, hogy a fél arca kidagadt.

– Hát… kevés ember éli túl a támadásukat… Azután egyszer itt, egyszer ott tűnnek fel hirtelen, az arcukat kendővel kötik be… Szóval értik a módját, hogy sötétben maradjanak…

– A Lord-ról sem tudnak semmit? – kérdezte Texas Bill.

– A Lord ellen épp elég bizonyíték van. Ő a vörös Brent nevelt fia. Az öreg Brent hordáját vette át. Tudják, hogy kirabolta a denveri takarékost, kisiklatta a Pacific expresszt, és még néhány világraszóló rablást követett el. Csak később jött ez az ötlete, hogy olyan emberekkel dolgozzon, akik a külvilággal is érintkezhetnek.

– És ezek az emberek nyomban itt lesznek – szólt közbe Bulkin. – Most már van pénze, evett is, miért akar erőszakkal a vesztébe rohanni? Menjen szépen az útjára.

A fiú felállt.

– Igaza van. Nincs semmi értelme ok nélkül verekedni. Adjon egy csomag cigarettát – fordult szigorúan a lótenyésztőhöz, és miután megkapta, vigyorgott. – Maguk igen kedves

emberek. Kissé szelídek, Arizonához viszonyítva. Ezt bizonyára a pomaci éghajlat teszi. Az ilyesmi rányomja mindenkire a bélyegét. Egy unokafivérem hosszú ideig Salt Lake Cityben élt a mormonok között, és övig érő szakállal jött haza.

Az egyik vendég rávigyorgott.

– Azért ez az éghajlat egész harcias embereket is eredményezett már. Itt született például a Lord is. Ezért kíméli Pomacot. Amióta megtudta születése titkát, itt még rablás nem történt.

– Úgy tiszteli a szülőföldjét? – csodálkozott az enyhén szeplős ezermester. – Akkor nemhiába hívják Lord-nak. Az ilyen természet csakugyan finom emberre vall.

– Csakugyan Lord! Ez nem gúnynév – mondta Bulkin.

– Micsoda? – hüledezett a fiú.

– Nem ismeri a Lord esetét? Hiszen még New Yorkban is írtak róla a lapok!

– Mikor?

– Egy éve.

– Akkor nem juthattam laphoz. Kansas Cityben voltam.

– Hiszen az nagy város! Ott csak van lap?!

– De nem jár a fegyházba.

Bármit mondott, nevetni kellett.

– De ember, most már menjen, ha ép bőrrel akar továbbjutni!

– Azonnal csak mesélje el a Lord históriáját! Sajnos kíváncsi természetem van.

– Lord Nisbeth, a rabló Lord nagyapja, Miksa császárral jött Mexikóba. Ilyen angol politikus volt… ahogy mondják… olyan duplomatta.

– Diplomata, öregem – javította ki Bill.

– Az ördög ismeri ezeket az orvosi kifejezéseket.

Szóval Juarez győzelme után elmenekült, és itt, az Államokban letelepedett. Így kerültek erre a vidékre Lordok, ami ritkaság Amerikában. A fiatal Nisbeth Lordnak volt egy szolgája, Machadó. Ennek az apja az öreg Lorddal együtt menekült. A szolga fia tovább szolgált a gazda fiánál. Egyszer Machadó beleszeretett egy Lady Nisbethbe. Az úrnőjébe! Nagy szó… A spanyol gazember elrabolta a Ladyt. De egy lovascsapat utolérte, elfogta, és a vad, gőgös Lord véresre korbácsoltatta Machadót. A korbács minden mexikóinál vért kíván. Véres bosszút! Egy napon Nisbeth Lord négyéves fia elment. Az egyik kis cipőjét megtalálták a Corner River örvényes része felett, a sziklán, a ruhájából néhány véres foszlány egy bokor tetején fennakadt.

Az emberek jól tudták, hogy a gyerek nem véletlenül zuhant le, hanem Machadó bosszújáról van szó. A spanyol a gaztett után eltűnt és csak huszonöt év múlva hallottunk róla ismét. Tavaly történt, amikor Lord Nisbeth meghalt. Volt egy fogadott fia, az örökölte a birtok nagy részét. De váratlanul értesítette őket a közjegyző, hogy huszonöt év előtt egy írást helyeztek letétbe nála, amit Nisbeth Lord halála napján kell nyilvánosságra hozni. Ebben Machadó bebizonyítja, hogy az ifjú Lord, a vagyon örököse, él. Ő a gyermek ruháit úgy helyezte el, hogy azt higgyék, a szakadékba zuhant. Aztán a fiatal Lord-ot elvitte a Vörös Brenthez a rablóhoz. Ez a sógora volt. Machadó húgát vette el. Brent rablót nevelt a fiúból. A végrendelet kibontásakor a vörös rablóvezér már nem élt, de a „fia” híresebb volt a hegyvidék legrettegettebb

banditájánál is. Ezt akarta Machadó. A büszke Nisbeth Lordok nevét olyan mélyen sárba rántani, hogy még egy megkorbácsolt mexikói is különb legyen náluk. És ez sikerült is.

– Ilyen egy ronda gazember! – kiáltotta a fiú. – Mit tehetett a szegény gyerek és a többi Nisbeth arról, amit az öregapjuk tett?!

– Még sohasem álltak bosszút gazabb, szörnyűbb módon.

– De egy rabló nem örökölheti a vagyont…

– Ez nem is volt fontos Machadónak. Sikerült igazolnia a bandita azonosságát, és így halálos szégyent hozott a Nisbethekre. Ez volt a történet, és most már menjen – küldte idegesen a kocsmáros.

– Igaz. Uraim! Tisztelem, szeretem és csodálom önöket. Good bye – kiáltotta. Azután meglengette a kalapját, és elindult az ajtó felé.

De nyomban visszafordult.

– Különben… maradok – mondta csendesen.

Egy csodálatosan szép nő lépett be az ajtón.